

Життя є найціннішим даром природи, воно не залежить від моральних і фізичних якостей людини та від моменту зачаття до смерті знаходиться під охороною держави. Аксіомою залишається теза про те, що життя – це добре, а смерть – це погано. Закономірно, що неминучість будь-якого життя – це смерть, а смерть – це частина життя. Однак що буде якщо поміняти їх місцями. Смерть – це добре, а життя – це погано. І тут справа не в гуманності і милосерді, а в звичаях і традиціях, у тому, до чого людина звикає в процесі соціалізації. І якщо б нас від самого початку переконували, що евтаназія – це добре, і що вона необхідна, то ми б як правило її приймали.

Традиційне християнство говорить, що турбота про слабких і немічних збагачує нас самих, що ми здобуємо набагато більше, аніж віддаємо. Люди, які потребують нашої допомоги – це Божі посланники. В їхній особі нас відвідує сам Христос, і все, що ми робимо для них, ми робимо для нього.

Православна Церква постійно наголошує, що кожна людина створена по образу і подоби Божій, а більшість Конститутцій світу визнають життя людини найвищою цінністю, тому будь-які види евтаназії є недопустимими. Людина не вправі вирішувати коли їй помирати. Це природний процес, в протилежному випадку ми беремо на себе функції Бога. Тому закони потрібно розробляти та вдосконалювати таким чином, щоб вони людям допомагали, полегшували життя, а не забирали його.

Вважається, що евтаназія є результатом безрелігійної свідомості. Як правило, невіруючі люди, котрі атеїстично налаштовані і вважають, що життя закінчується разом зі смертю досить легко відносяться до питання евтаназії. Якщо ж людина віруюча, то вона розуміє, що хвороба чи певні життєві ситуації даються людині не просто так, а для перегляду свого життя, для того, щоб зробити певні висновки, задуматись, переосмислити своє життя.

Евтаназія також прямо порушує заповіді Божі, адже життя – це дар Божий і йому не має альтернативи. Хвора людина повинна прийняти страждання як випробування послане Всевишнім. З цих та інших переконань ми приходимо до висновку, що в нашій державі не можна дозволити легалізацію евтаназії, адже вона являє собою узаконене вбивство на рівні з легальними абортami. Це також суперечить самому смислу медичної науки, принципам, які рухають її вперед. Натомість держава повинна направити усі зусилля на фінансування сфери охорони здоров'я. В сучасних умовах Держави і Церква повинні відкривати якомога більше хоспісів, дитячих притулків і забезпечити догляд за лікуванням хворих. За цим майбутнє, і лише у такий спосіб можна сокрушити серце сучасної людини та допомогти людям, достойно, людськи завершити свій земний шлях.

Хочеться також зауважити, що евтаназія це питання про сутність і спосіб помирання, перед яким постає людина при підході до останньої межі свого земного існування. Зважаючи на те, що проблема евтаназії – це спосіб за допомогою якого настає смерть людини, вона потребує глибокого осмислення у контексті філософських, моральних, правових та психологічних проблем від вирішення яких залежить доля евтаназії як інституту її моральна легітимність і легалізація.

У даний час підхід до проблеми евтаназії характеризується полярністю думок. Якщо прихильники ототожнюють її з полегшенням хворому його страждань, з «приємною, легкою смертю», то опоненти прямо пов'язують це з убивством. Підвищений інтерес до евтаназії пов'язаний у тому числі й з істотним старінням населення, що викликає безліч питань соціального, економічного, медичного і правового характеру. З погляду сучасного розвитку українського суспільства впровадження евтаназії, як форми впливу нехай навіть і на безнадійних хворих, не має під собою достатнього підґрунтя. Пов'язано це з неможливістю належним чином визначити правомірність здійснення евтаназії та імовірністю зловживань з боку медичного персоналу. До того ж необхідно враховувати і неадекватну оцінку того, що відбувається з хворими, які знаходяться у вкрай важкому стані. Медичні технології дозволяють активно боротись з патологічними станами, лікування яких ще десять-п'ятнадцять років тому було досить проблематичним. Щодо питання про право людини на смерть як підстави для евтаназії, важливо вказати, що наступна реалізація цього права як наполягання хворого на виконанні свого бажання призведе до фактичного визнання правомірності-убивства. Якщо право на життя – природне право кожної людини, то право на смерть – далеко не безпечна категорія.

Евтаназія однозначно перетинає межу моральності з християнської точки зору, посягає на святість людського життя. Така процедура навіть із співчутливих мотивів залишається вбивством людини. Людське життя є найвищою соціальною цінністю і повинно бути захищене з моменту його зачаття аж до його природного завершення. Враховуючи етичну сторону евтаназії, вважаємо недоцільним її легалізацію, оскільки це порушуватиме фундаментальне право людини на життя.

Одержано 17.04.2018

УДК 341+343.326:316.485.26

Вікторія Юрївна ЦЕБИНОГА,

курсант групи Ф1-302 ХНУВС

Науковий керівник: провідний науковий співробітник відділу

організації наукової роботи ХНУВС кандидат юридичних наук Чумак В. В.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ТА МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Сучасні тенденції розвитку будь-якої держави не оминають питання забезпечення національної безпеки. Глобальний розвиток інформаційних технологій та засобів масової комунікації дав початок появі нових технологій впливу на вирішення різноманітних конфліктів, тому на зміну суто військового аспекту війни приходять так звані «гібридні війни».

На собі методи гібридної війни відчули такі країни як: Вірменія та Азербайджан (Карабахський конфлікт), Ліван, Осетія, Сирія, з 2014 року – Україна. Гібридна війна, що відбувається сьогодні на території нашої держави продемонструвала, що гібридна за своєю суттю є міждержавною, коли нападником виступає країна з більш високим економічним та військовим потенціалом. Специфіка гібридної війни в Україні полягає у беззастережному порушенні РФ норм міжнародно-правових угод. РФ використовуючи різноманітні методи гібридної війни заподіяла значних uszkodжень в контексті

кризи світової безпеки, які призвели до порушення територіальної цілісності на Сході України та в Криму, а також було деформовано систему глобальної та регіональної безпеки.

У зв'язку з цим, в рамках протидії гібридній війні в Україні, визначним є вивчення міжнародного досвіду у даній сфері. Тому, ЄС, НАТО та інші держави світу прийняли наступні нормативні акти: на міжнародному рівні: Європейською комісією прийнята Резолюція «Стратегічні комунікації Європейського Союзу як протидія пропаганді третіх сторін», «Спільні принципи протидії гібридним загрозам – відповідь Європейського Союзу». Сполучені Штати Америки у цьому напрямку пішли далі, Конгрес прийняв ряд стратегічно важливих нормативно-правових актів: Резолюція «Про рішуче засудження дій Російської Федерації під керівництвом В. Путіна, якими було впроваджено політику агресії проти сусідніх країн з метою політичного та економічного домінування», прийнято законопроект «Про боротьбу з іноземною дезінформацією та пропагандою» та інші.

Чинне законодавство України у сфері протидії гібридним війнам поки що обмежується декількома нормативно-правовими актами, серед них: Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», Указ Президента України «Про Доктрину інформаційної безпеки України» та деякі інші.

Аналіз чинного законодавства у сфері протидії гібридній війні дає підстави зробити висновок про недосконалість чинного законодавства. У зв'язку з чим ми пропонуємо:

- розробити нормативно-правову базу з протидії гібридним війнам: Закон України «Про гібридні війни в Україні»;
- розробити та прийняти Стратегію про основи протидії гібридним війнам;
- удосконалення системи захисту об'єктів, що можуть становити інтерес для інформаційних загроз, постійний моніторинг стану безпеки таких об'єктів;
- проведення комплексних заходів, спрямованих на формування в молодіжному середовищі правової культури, що водночас необхідно й усьому суспільству. Знання про права і свободи сприятимуть вихованню поваги до прав і свобод інших осіб у молодого покоління, зокрема, й до їх життя, здоров'я та гідності.

Одержано 17.04.2018

УДК 341+343.326:316.485.26

Віталій Олегович НАЙДА,
курсант групи Ф1-203 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Кріцак І. В.

ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ СВІТОВОЇ ДЕРЖАВИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ЛЮДСТВА

Ідея світового панування має давні історичні корені. Зокрема, з домаганнями на світове панування виступили Олександр Македонський, Наполеон, німецький фашизм, у наш час, Російська Федерація. Майже усі війни з XV по XIX століття кінцевою метою мали встановити світового панування держави над світом. Аналізуючи світові глобалізаційні процеси, можна прийти до висновку, що визначальною ідеєю світового буття у наш час є перехід від домагань держав на світове панування до поступового об'єднання на засадах рівності. У цьому контексті актуальною є проблема світової держави.

На думку зарубіжного дослідника М. Кастельса, глобалізація капіталу, процес збільшення кількості сторін, представлених в інститутах влади, а також децентралізація владних повноважень і перехід до регіональних і локальних урядів створює нову геометрію влади, можливо, народжуючи нову форму держави – мережеву державу (світову державу).

На нашу думку, більш доречним визначенням буде світова держава, під якою слід розуміти універсальну політичну форму організації управління справами загальносвітового значення, що характеризується реалізацією своїх повноважень на території планети через систему спеціально створених органів та організацій, за допомогою яких здійснюється політичне, економічне та ідеологічне управління людством і забезпечується охорона та реалізація загальнолюдських прав людини.

Рівень технологічного розвитку людства, виготовлення нових видів зброї та інших винаходів, які загрожують безпеці людства зумовлюють необхідність спільного вирішення проблем загальносвітового значення, зокрема таких як техногенні катастрофи (Чорнобильська аварія, Фукусіма), природні катаклізми (глобальне потепління, танення снігів Антарктиди), військові конфлікти (Україна), соціальні потрясіння (міграційні потоки), світовий тероризм, злочинність тощо.

Демократичний політичний режим, який на сучасному етапі властивий більшості державам світу проявляє себе у контексті становлення світової держави як параметр забезпечення порядку у ході формування нового світоустрою. Саме він забезпечує поки стихійний розподіл світової влади між матеріальним і духовним виробництвом, між монополями вибудованими і налаштованими на світове панування господарськими утвореннями, між окремими національними державами і їх військово-політичними блоками. В даному випадку кінцевою метою є організоване суспільство (за В. Андрущенком), у якому раціонально розподілена світова влада між світовою державою і світовим громадянським суспільством.

У контексті можливостей колективного утворення взяти на себе роль організатора життєустрою планетарної спільноти протягом ХХІ століття може найбільш вдало, на нашу думку, Європейський Союз (ЄС) зі структурами ОБСЄ, що має розвинену інфраструктуру державного управління аж до власної монетарної системи – євро. Найбільша перспективність вбачається у організаційній взаємодії США і Об'єднаної Європи.

Проте, варто зазначити, що існують численні суперечності між лідерами планетарного життя (Росією, США, ЄС). Можна припустити, що ринок і демократія поступово об'єднують планетарну спільноту в органічну цілісність. В той же